

пролетарі всіх країн, єдніться!

Молодий Комуніст

орган міського комітету комсомолу м. Роговградського обкому ЛКСМУ

ПІД СИЛУ КОЖНОМУ

Хороший заряд активності вивнесла із Всесоюзних комсомольських зборів шкільна молодь району. На них мова йшла не тільки про навчання, внутрішні справи і громадську роботу, а й про трудове виховання. У багатьох школах підтримали ініціативу піонерів та учнів Уманського району Черкаської області — вирощувати кролів удома.

Нечисленна учнівська комсомольська організація в Коритно-Забузкій восьмирічній школі — всього 10 чоловік. На Всесоюзних зборах вона зобов'язалася виростити і здати державі протягом цього року 250 кролів. По

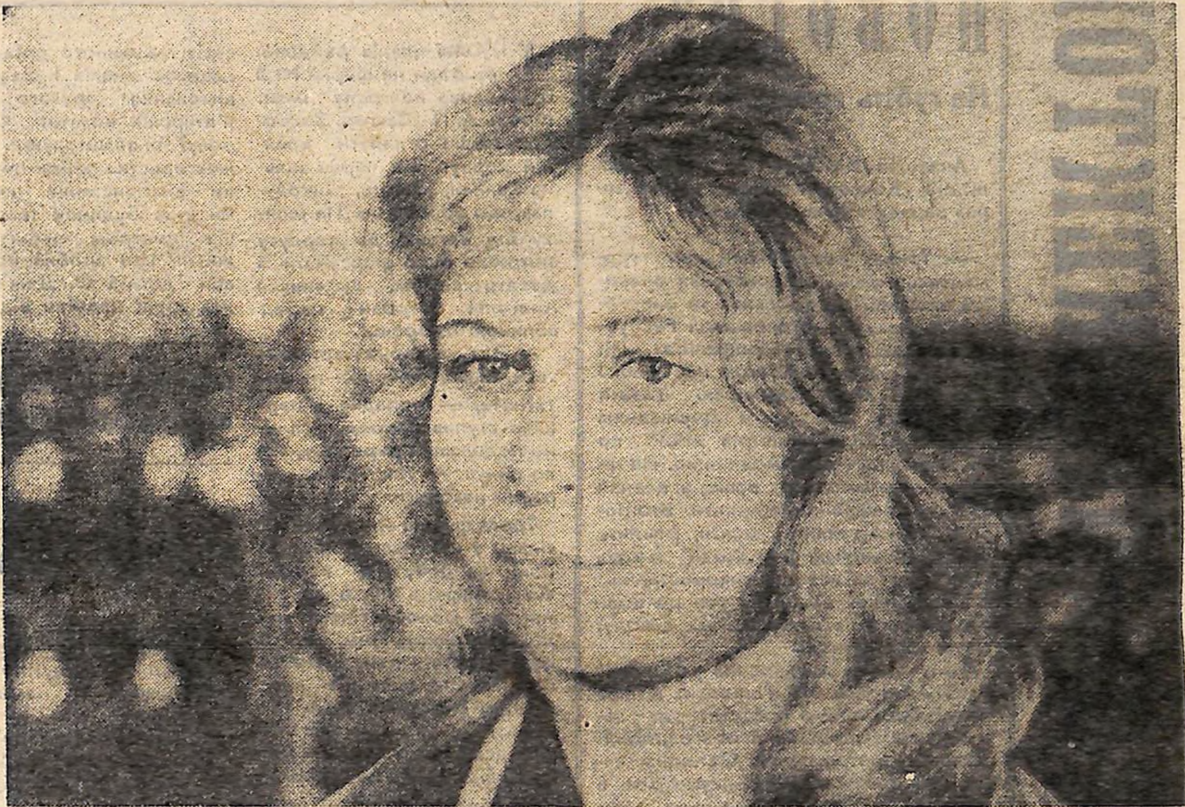
стільки ж пухнастих звірків вирішили вирощувати комсомольці Сухоташлицької і Добрівської середніх шкіл. Усього старшокласники району в другому році п'ятирічки виростять і продадуть державі близько двох з половиною тисяч кролів. Таке рішення одностайно ухвалили спільно шкільна на

Всесоюзних комсомольських зборах «Комуністичну ідейність, активну життєву позицію кожному комсомольцю!».

М. НЕСМІХ,
секретар — завідувач відділом учнівської молоді Вільшанського райкому комсомолу.

«ГЛЯНУ НАС КОНТРОЛЕР ПРИНЦИПОВИЙ» — КАЖУТЬ ПРАЦІВНИКИ ОЛЕКСАНДРІЙСЬКОГО РАЙОННОГО ХАРЧОКОМБІНАТУ ПРО БРАКУВАЛЬНИЦЮ ГОТОВОЇ ПРОДУКЦІЇ ПІДЛІ БЕЗДІЛКОВОГО НАПОЮ КОМСОМОЛКУ ГАЛІНУ ШПІЛЬОВУ. «АЩЕ — ХОРОША ПОДРУГА, ГРОМАДСЬКА АКТИВІСТКА» — ДОДАЮТЬ ДІВЧАТА.

Фото Ю. ІВАНОВА.

РЕПОРТАЖ ЧЕРВОНОГО ТИЖНЯ

В ОНИ зустрілися не вперше. Скільки їх було досі — від знайомства до цієї недавньої — розмов, задушевих бесід, ділових нарад чи й, просто, коротких побачень... Воїни-ветерани і молоді ударники сімдесятих. Так пізнається минулина і сьогодення, завізується міцні узи поколінь. Героїки та буднів.

На Бобринеччині знають голову ради ветеранів Великої Вітчизняної війни Єпіфана Яковича Лисенка, його бойового побратима Тимофія Макаровича Кухтіна. Редакція допомогла їм зустрітися з комсомольсько-молодіжним колективом МТФ колгоспу імені ХХ з'їзду КПРС. Обидва ветерани воювали під Сталінградом, обидва стримували навалу гітлерівської орди на Волзі у кровопролитному 1942-му.

Різними фронтовими дорогами йшли Є. Я. Лисенко і Т. М. Кухтін до Волги. По-різному складалася доля кожного з ветеранів, та завжди, щомиті в ту гірську пору єднали їх, як і всіх радянських бійців та командирів, непоборна віра в Перемогу.

Повів розмову Є. Я. Лисенко. Ніякі слова не можуть передати всю повноту того жаху, жорстокості, неблаганності, які принесла нам війна. Він, цей тягар, не абстрактний — фронтовики щодня, а бувало й щохвилини дивилися смерті у вічі.

Починав свій бойовий шлях іще на Халхін-голі. Мав досвід. Друзі-однополчані завжди ставили його за приклад у сміливості. Він же вважав себе везучим. Завжди носив у серці борг за полеглими побратимів, і це допомагало по-справжньому ненавидіти і фашизм, і війну. Проте керувала ними синівська любов — не просто фраза чи поняття, а наближене почуття, усвідомлене й осмислене, яке щоразу підсилювалося баченням на фронті: чи перед боєм, чи в шалі атаки, чи й у нестерпно довгій, нудотній тиші оборони. Не бачили вони легких або випадкових перемог, важкими були й нагороди. За оборону Києва він одержав орден Червоної Зірки. Їх у нього три. Але найбільше запам'ятався перший, найважчий. Мав також ордени Вітчизняної війни I ступеня, Богдана Хмельницького III ступеня, Червоного Прапора, багато медалей, і кожна бойова відзнака пам'ятна конкретними подіями.

Є. Я. Лисенко пропускає детальні подробиці, їх безліч у книгах, кінофільмах. Сьогодні, тадає він, важливіше наголосити, чим жили війни молоді, безусі, звідки сили черпали. А вони, ці рушії, нині мають не менший вплив на молодь, хоча ще інколи чується, вважалося ветеран, хибна думка, що нема до чого прикласти свій порив. Мовляв, грудьми на ворожий

дзот — ото справжній патріотизм, а ось, як Володя Міщенко, надоїти понад 4 тисячі кілограмів молока від кожної корови в несприятливий рік — це, виходить, не те? Різний час — різні умови, можливо, неоднакова міра вияву справжніх почуттів громадянства, проте ж суть єдина. Та й дивно вже було б сьогодні виматати від хлопців

дідмцев, комдив, дізнавшись, що в оточення попав командир зв'язківців Лисенко, сказав твердо: «Лисенко не пропаде. Цей проб'є дорогу не тільки собі». І вже згодом, зустрівшись як земляки на зльоті ветеранів Кіровоградщини, вони, обнявшись, іще раз загадують той день. Володя, хоча й скромний аж до ніяковості, теж пам'я-

сходивку цілі колективи, вселяти в їхню щоденну кропітку працю творчий струмінь.

У ДОСВІТА 19 листопада 1942 року зайняв тисяч гармат і гвардійських мінометів — «катуш» сповістили про початок грандіозного контрастуну... В ході наступальної операції по розгрому ворожого угруповання з 19 листопада 1942 року по 2 лютого 1943 року німецько-фашистські війська втратили понад 800 тисяч чоловік, близько 2 тисяч танків і самохідних гармат, 10 тисяч гармат і мінометів, до 2 тисяч бойових і транспортних піяків, понад 70 тисяч автомашин.

Так, саме того останнього дня, 2 лютого, через два тижні після тяжкого поранення і контузії, прийшов до пам'яті Т. М. Кухтін, політрук роти. Тимофій Макарович був небезгоспільним, учувалося під час розмови, що досвідчений комісар, який і нині виступає перед молодими хліборобами, перед учнями. Знає і цінує вагу слова. Адже воно, пристрасне й гнівне, чуїне й громове, зводило на повен зріст полки, кликало до священного захисту Вітчизни її синів, воїнів різних національностей. Розповідає ветеран: перше, що трималося на устах у всіх докола — і бійців, і лікарів, — вість про знищення угруповання Паулюса. Дізнавшись про це, він знову знепритомнів. У пам'яті зринають окремі епізоди: його несуть до літака, велика палатка, в ній жінки, чомусь плачуть, сестра в білому халаті, уколи, висока температура...

То вже був 1943-й. А зустрічали його з трофеями. Про них треба розповісти, бо це були не звичайні консерви та буханці хліба, не звичайні пляшки з напоями. Вони мали стати здобиччю оточених загарбників. Та зенітники не пропустили кількох літаків, які намагалися пробитися крізь щільну вогневу завису на нашій ділянці фронту. На війні, кажуть очевидці, як на війні, їли бійці в окопах на передньому краї, не порушуючи розташування. Тоді ті хвилини перепочинку в новорічну ніч видавалися зовсім іншими, ніж тягучі перерви до контрастуну, до того дня, про який Маршал Радянського Союзу Г. К. Жуков писав: «Перемога радянських військ під Сталінградом поклала початок корінному перелому у війні на нашу користь». Старші, випробувані в атаках водили молодших, новоприбулих і показували: дивіться, фашиста

(Закінчення на 3-й стор.).

Доблесть — у дорогу

Стрепенися, ровеснику, зворуши ще раз пам'ять свою незагойними ранами болючого, важкого 1942 року. Яких нестерпних, похованих в окопах днів зазнав тоді твій батько. Молодий борець, котрий не тільки виріс, змужнів, утвердився за Радянської влади, а й народився після епохальної перемоги Великого Жовтня. Його коріння вросло в ґрунт нашої, комуністичної доби. Його розум і чуття жили високим пломенем лєнінської мислі. От звідки та незламність і міць — від діда твого, ровеснику, який гартував дух і непоборну волю в горнилі найсвітлішої революції всіх часів.

Небагом тридцять два роки мине відтоді, як обличчя країни-матері зросили слюзи. Не тужні, хоч і горьовані, не відчайні, хоч і скупі, — слюзи радісні, переможні. Ниць повернуто руду фашистську негід. На п'єдесталі звівся трудівник війни, герой, син нашої Вітчизни з червоною зорею на чолі.

Людська пам'ять вічна. Швидкоплинність історії не пригасить немеркнучих подвигов. На всенародній вахті «60-річчю Великого Жовтня — 60 ударних тижнів!» 1942 му відведено двадцять шостий.

чи дівчат кидатися на дзот. Вони ж воювали за те, аби їх не було. А молодим, спадкоємцям, долати інші рубежі. Правда ж, історія висуває перед кожним поколінням свої випробування, як каже Єпіфан Якович, свої дзоти. Хоча війни на історію не спишеш... Про її страхоту треба пам'ятати навіть уві сні.

МУДРІ ви, батьки наші, сміливість, честь, вірність таким же незаляганими проносили від молодості до сивих літ. Хто і як не намагався сплюндрувати, поганьбити нас — ви, батьки, устояли, аби нині ми йшли до 60-ї річниці Жовтня такими могутніми, твердими, красивими.

У житті завжди є місце для подвигу. І творять його дівчата-доярки на чолі зі своїм комсомольським ватажком Володимиром Міщенком у щоденній невсипущій праці. Солдати трудового фронту. Це вони підхопили клич тваринників Київської області і відповіли на ініціативу ще вищими зобов'язаннями. Всім колективом ферми бобринчанки вирішили на рівень двох років вийти до 60-річчя Великого Жовтня, а п'ятирічку виконати за чотири роки. Це не обіцянка. Це обгрунтоване, підкріплене досвідом і точними підрахунками рішення.

Групокомсорг — ватажок не на словах. Свого часу розповідали однополчані Єпіфанові Яковичу, як О. І. Ро-

тає (події ж, тим більш, недавні), що коли «замахнувся» виконати п'ятирічку за три роки, сумніву не мали ні друзі на фермі, ні в райкомі комсомолу. А комуністи сказали: «Цього й треба було чекати від Міщенка. Взв'язався — значить зв'язав. Виріс до рекордів». Так і середню суму надоїти по господарству за п'ять років Володя надійно «вклав» у свої три. 14 тисяч за три роки замість п'яти. По 4400 кілограмів щоразу. Починав Володимир за гірших умов. Особливо сутужно було з кормами. Проте першим став у районі. Досвідчених, нагороджених — усіх обійшов. Ось де головна запорука певності за нього. На це звернув увагу й перший секретар райкому партії О. О. Медведєв, коли обговорювали з Володимиром підвищені соціалістичні зобов'язання групкомсорга тут, на фермі. Та й хіба можна відстати, коли поруч такі друзі! За минулий рік Ніна Пугач надоїла 3867, а Галина Олефіренко — 4050 кілограмів від кожної корови. Спробуй, затримайся — одразу ж залишай позаду. До того ж досвідчені крокують у ногу, підтримують, кличуть за собою. Володя не втримається од шанобливої похвали на адресу Г. П. Туренко — вона випередила його, тримає першість нині. Але не особисту першість вважає він головною. Важливіший, вищий стимул соціалістичного змагання — піднімати на нову

КОМСОМОЛЬСЬКИЙ ДОЗОР НЕСУТЬ «ПРОЖЕКТОРИСТИ»

Поділитися думками, запозичити досвід, визначити шляхи підвищення ефективності роботи «Комсомольського прожектора» — з такою метою прийшли на міський семінар начальники штабів і постів «КП», секретарі комсомольських організацій обласного центру. Відбулася розмова про задання, що стоїть перед дозорцями в другому році десятиріччя.

ЩО Ж НОВОГО?

Не губить грошей!

Анатолій КУЗНЕЦОВ, начальник штабу «Комсомольського прожектора» заводу «Червона зірка»:

— Триває республіканський громадський огляд використання резервів економії матеріальних та енергетичних ресурсів, оголошений Республіканською радою профспілок, ЦК ЛКСМ України, Комітетом народного контролю УРСР, редакцією газети «Гадяська Україна» і Державним комітетом Ради Міністрів УРСР по телебаченню і радіомовленню. На такому підприємстві, як наше, значення економії важко переоцінити. Втоптані в землю гайки та болти, розлите масло, викинутий у відходи метал, який ще годиться для використання... В поодиноких випадках усе це коштує копійки. А в масштабах заводу? Сотні карбованців.

Тому одним з основних напрямів роботи заводського й цехових штабів «Комсомольського прожектора» залишається боротьба з безгосподарністю, марнотратством. Останнім часом ми прозвали рейди-перевірки в ливарних, механоскладальних, ковальсько-пресовому цехах, у корпусі № 90. Про факти порушень табельного обліку, простоїв устаткування, неекономного використання матеріалів повідомляли колективи підприємства у своїх усних виступах через стінну пресу, заводську багатотиражну газету «Червона зірка».

Ось конкретні приклади. Без дії стояли два високопродуктивні автомати, призначені для роботи в цеху металевих виробів. Їх не встановлювали тільки тому, що не було бетону. Стояли під дощем і вітром, аж поки не втрутилися «прожектористи» і разом з народними контролерами не добилися пуску верстатів в експлуатацію. У деревобробному цеху у відходи викинули дощечки, з яких можна було збити кілька ящиків для упаковки сівалок. Після виступу «Комсомольського прожектора» подібного тут не помічалося.

Коли ми говоримо про економію, то маємо на увазі не тільки матеріали. Запізнення на роботу, непродуктивне використання робочого часу теж повинні бути під вогнем комсомольської критики. Не слід забувати і про позитивні приклади. Адже на всіх підприємствах є молоді бережливішці, котрі ні на хвилину не забувають про інтереси своєї фабрики чи заводу. От і протиставити їх марнотратцям.

Рейсові — Знак якості

Євген СЛАВИЦЬКИЙ, секретар комсомольської організації автотранспортного підприємства 10661:

— Якість роботи водія... Її визначають не тільки за кількістю перевезених вантажів чи зекономленого пального. Це добре розуміють «прожектористи» нашого підприємства. Тому питанням підвищення якості займаються всі сектори штабу. Сектор побутової і відпочинку молоді, приміром, не випускає з поля зору створення для водіїв нормальних умов для відпочинку.

Для нас кожні два роки — гаряча. Але особливий, безумовно, період життя. На початку літа комсомольські дозорці разом з народними контролерами проводять спеціальні перевірки якості підготовки кузовного господарства, справності вузлів та агрегатів автомобіля.

Під час життя діють спеціальні бригади «прожектористів», які ведуть боротьбу з втратами вантажів при перевезенні, контролюють використання пального, обслуговування і ремонт техніки в колгоспах, на території буркоприймальних пунктах.

Особливо пильно стежимо нині за використанням пального. В комсомольсько-молодіжній бригаді, очолюваній Л. Гребенюком, виявили його перевитрату. Докопались і до причини: неправильне оформлення документації молодими водіями.

Є прохання до членів міського й районних штабів «КП»: регулярно проводити рейди-перевірки використання автотранспорту, стану вулиць і доріг.

ГОСТРИЙ СИГНАЛ

МОВЧАННЯ — НЕ ЗОЛОТО

У грудні минулого року штаб «Комсомольського прожектора» Вильшанського району перевіряв стан зберігання мінеральних добрив. Учасники рейду побували в багатьох господарствах, щоб мати повніше уявлення та зробити глибший аналіз поставленого. В колгоспі імені Леніна біля господарського двору тракторної бригади дозорці побачили купу добрив (близько трьох тонн), що лежала під відкритим небом. Цей факт «прожектористи» указали членам правління колгоспу і особисто бригадирі тракторної бригади М. П. Нікітину. Але про важкі заходи районний штаб досі не отримав ніякого повідомлення. Чи не тому, що винуватцям порушення правил зберігання мінеральних добрив немає про що інформувати?

«ГІДОМ» членів рейдової бригади на фермі № 3 був голова колгоспу імені Кірова А. П. Шагер. Запропонувавши оглянути крайній корпус, він через кілька хвилин, мабуть, шкодував, що зробив це. На шляху від вагони до корпусу потрібно було форсувати з десяток калюж. Зупинився Анатолій Петрович перед великою байорою.

— Тут за парком тримається, інакше — чобіт не витягнете, — порадив і першим ступив уперед. Успішно подолавши перепону, тихо кинув: — Настав час порядки наводити.

Третя ферма відстаюча не тільки у колгоспі, а й у районі: за добу від корови тут надають лише 3,5 кілограма молока. Низькі надой пояснюють тим, що в господарстві нині період становлення, молочне скотарство стає провідною галуззю. Це так. Однак перебудова відбувається дуже повільно: ще не бралися за спорудження пункту штучного осіменіння, не проклали під'їзних шляхів, не обладнали стічних каналів. Зanedбана й племінна робота.

В стаді ще чимало старих малопроодуктивних корів, вихід молоддняка дуже низький (від ста корів — сімдесят телят). Усе це й стало причиною того, що колгосп у районному зведенні по надоях молока займає останню сходинку.

На фермах колгоспу зайнято чимало молодих май-

стрів машинного доїння. Як націлює юнаків і дівчат на виконання другого року п'ятирічки комітет комсомолу? Чи влаштовують «прожектористи» рейди-перевірки? Чи вживають заходів? Чи стає будинок тваринників центром культурного життя? Що робить комітет, аби досвід О. Дем'янець, яка торік наблизила до кож-

— Рейд? Не пам'ятаємо такого, — відповіли молоді тваринники.

Виявляється, що дівчата не знають, як же виконувати колгосп свої соціалістичні зобов'язання. Федір Рябошапка лише констатує:

— Молоді, комсомольці серед передовиків ферм немає.

У цей же час навіть за

ний колектив. З перших же днів роботи фабрики комітет комсомолу взяв шефство над нею, контролює хід соціалістичного змагання. Як тільки сформували перші групи норки і кролів, спілчани, що доглядають їх, підписали договори на трудове суперництво. Так, завод Євдокія Данильченко змагається з Марією Хода-

РЕЙД ОБЛАСНОГО ШТАБУ «КП» ТА ГАЗЕТИ «МОЛОДИЙ КОМУНАР»

БО ОЛЬГА НА КУРСАХ...

ної корови по 3500 кілограмів молока при базисній жирності 4,2 процента, став надбанням і молодих доярок?

Заступник секретаря комсомольської організації Федір Рябошапка був відвертим:

— Ольга Педан, наш ватажок, поїхала на семінар інструкторів по фізкультурі і спорту. Я ж на ваші запитання конкретно нічого не можу відповісти.

Звісно, що надой значною мірою залежать від годівлі корів. На фермі № 4 щодоби раціон кожної корови розрахований на одержання 12 кілограмів молока, віддача — лише п'ять. Чому? Цим не поцікавилися місцеві «прожектористи».

весняного бездоріжжя при-міщення звірофабрики колгоспу імені Петровського охайні, всюди чисто. Стала до ляду лише перша черга комплексу. Але тут уже подбали не тільки про корми, санпропускник, під'їзні шляхи, а й про побут людей: днями почнуть працювати магазин, їдальня, що поруч фабрики. І комсомольська організація господарства не обійшла увагою колектив новобудови.

Тетяна Лагно лише четвертий місяць очолює комсомольську організацію колгоспу, та на фабриці вона разом із членами комітету встигла зробити чимало. Гордість ватажка — створення тут за її пролозіцією комсомольсько-молодіж-

ківської, кролівництва Наталія Боросан з Раїсою Ільченко.

Молоді спеціалісти Василь Середа, Василь Махно, Михайло Абакумов очолюють домагають молодим оволодівають майстерністю.

— Більше двадцяти комсомольців на фабриці, — розповідає Т. Лагно. — Разом з іншими працівниками вони дали слово достроково виконати план другого року п'ятирічки — виростити 59 000 кролів і 5168 норок. Багато інших юнаків і дівчат села сьогодні роблять усе можливе, щоб вчасно закінчити будівництво холодильника на 2000 тонн продукції, цеху первинної обробки продукції, збудувати 30 шедів для норки, 10 приміщень для кролів.

Два комітети комсомолу — два стилі роботи, дві позиції комітетів в організації соціалістичного змагання — активна і пасивна...

Рейдова бригада: В. ПЕРЕВЕДЕНЦЕВ — інструктор обкому комсомолу, Н. ПРОВОДЯН — секретар комсомольської організації колгоспу імені Леніна Новгородського району, Н. МАТЮНІНА — доярка колгоспу імені Кірова Устинівського району, Ю. ЛІВАШНИКОВ — спеєктор «Молодого комунара». Устинівський район.

Перша турбота комсомольських «прожектористів» сьогодні — про техніку. Активно допомагають механізаторам вчасно підготуватися до весняних польових робіт дозорці колгоспів імені Жданова та імені Крупської Кіровоградського району. В усіх бригадах тут створено пости «КП», до участі в рейдах залучено спеціалістів, молодих хліборобів.

На фото: молоді трактористи Віктор БИДІНЧІ та Олег МІЛЕЦЬКИЙ оглядають техніку в колгоспі імені Крупської. Комсомольці колгоспу імені Жданова Микола ДУБОВИЙ під час рейду. Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

ГОСТРИЙ СИГНАЛ

«МОЖЕ ПОТРІБНО КОМУ?»

ТАКИМ запитанням могла б почати своє оголошення Бобринецька райспоживспілка і обнародувати його ще... 1971 року. Щоб не інтригувати читачів, пояснимо необхідність цієї об'яви. Наголошуємо, історія почалася шість років тому. Райспоживспілка потрібний був холодильник. Оскільки не для дому, а для солідної організації, то й підшукували апарат відповідних габаритів. Нарешті знайшли. Правда, назва дуже вже по-науковому звучала —

установка змінних температур. «Обновку» привезли, знайшли затишний для неї куточок і приступили до вивчення інструкції. І тут, як у гоголівському «Ревізорі» перед закриттям завіси, німа сцена. Установка годилася для лабораторних досліджень, місткість її розрахована... всього на один кубічний метр. З часу тієї німоти сцени придбання вартістю 1290 карбованців стоїть у відведеному місці. Для чого? Бажко відповісти. Може, потрібна кому та установка? Для діла. Бо як меблі вона вже свій строк відслужила.

С. СТЕПАНОВ, другий секретар Бобринецького райкому комсомолу, начальник районного штабу «Комсомольського прожектора».

Доблесть — у дорогу

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

можна бити, ніякий він не страшний. Так було й тоді, коли Є. Я. Лисенкові як замкомполку біля станиці Розпінської довелося очолити командування частиною. Разом з шістьма автоматниками перебравшись через непролазні хащі і яр, вони зайшли в тил і несподівано вдарили смертоносними чергами. Головні сили, притиснуті переважанням противника до Дону, не тільки були врятовані, а й перейшли в атаку. Фашисти втратили понад 200 солдатів і офіцерів, 16 кулеметів. І таких атак того дня було чотири. Молоді хлопці дивилися на знищених фашистів, з обличчя мимоволі сповзали тіні першого страху. Мужніли, ставали дорослими на очах.

Таких уроків нинішня юнь не знала. Доярки переконані (і це правда), що на нашу долю не випало й половини тих випробувань, які перенесли батьки. Мусимо жити, пам'ятати про одвічний борг перед тими, хто ціною життя свого, ціною крові... Жити ціною життя. Яка дорога плата! Нам, молодим, не судити долі, а з вдячністю приймати нелегкий її вміст, уже сьогодні дбаючи про спадщину для нащадків. Пам'ятає, на лінії вогню батьки мріяли: «Повернемося додому, відбудуємося — ех і заживемо...» А падав, підтятий свинцем, — ворухив знекровленими устами: «Дружині передай, щоб сина берегла...»

Люба Костенко, член їхнього комсомольсько-молодіжного колективу, нещодавно народила дівчинку. В сім'ї Міщенків теж чекають маляти. Внуки героїв війни. Правнуки ростуть. А ре-

волюція не закінчилася. Революція продовжується. Доярки не вміють доладно розповідати про себе. Ліпше — про своїх підшефних, школярів 4-го класу з восьмички. Договір у них. Все як належить, по-справжньому. Змагання. Клас без двійок. Ферма без браку. Малюки складають рапорти, звітують. Тваринники, комсомольці, ходять до них на уроки, розповідають про трудові будні. Найчастіше — Галина Олещенко. Якщо в дитячих очах загоряється (а такі ж загоряються!) вогник живої зацікавленості, то вже здобуток. З тих очей виростають зрілі погляди, переконання, дорослість. Адже не гру затилю, — серйозне принципове змагання. Знизилась надія, погіршилась якість молока — відповідай, товаришу групкомсорт, перед радою загону.

І на фермі поліпшення — радісна новина. Телятка розміщені не по п'ятеро в клітці, як раніше, а кожне зокрема. Збереження поголів'я виходить стопроцентним. Мина рік (а можливо й швидше) — візьмуться всією фермою наздогнати групкомсорт. Га? Шосте десятиріччя Радянської влади надходить. Знамення ж яке! Нашадки скажуть через кілька десятиліть: «Ім було важче. Ми не маємо й половини тих труднощів. Вони вершили подвиги...»

Ззориши, ровеснику, пам'ять свою ратними подвигами многотрудного 1942-го, візьми в дорогу з собою доблесть діда та батьків твоїх.

А. НЕЧИТАЙЛО,
спецкор «Молодого комунар».
Бобринський район.

Що дозволено молодості?

Дискусійний клуб „МК“

Продовжуємо друкувати відгуки

читачів на листи, вміщені у «Молодому комунарі» за 19 лютого ц. р.

ДЛЯ КОГО БАТАРЕЇ ПЛЯШОК?

Мені шістнадцять з половиною років. Попереду більша частина життя. Але яким воно буде, що чекає нас у майбутньому? Адже у віці 16-17

років наші хлопці вже випивають нарівні з дорослими. Нерідко це роблять і дівчата. Скрізь талки й чуєш: «Пий — білий!» Реальне життя показує, що це лише красиві слова. До слів потрібні й діла. Юнаки п'ють уже сьогодні, а що буде з ними років через п'ять — десять? Алкоголізм, які не принесли користі суспільству? Дома матері не дають хлопцям горілки. Отже головний постачальник — магазин.

Куди менше було б п'яниць,

якби спиртних напоїв не продавали вільно. Всі кому я казала це, посміхалися скептично.

На кого ж розраховані ці батареї пляшок, що стоять на прилавках? На розумних? Вважаю, що осьому винна горілка. Від неї зло. Спиртні напої треба заборонити зовсім. І вино й пиво теж. Тільки тоді можна буде навести всюдї порядок.

Т. Л.

М. Знам'янка.

НАДТО М'ЯКО

Ви спитаєте, чи потрібно комсомольському оперативному загону втручатись у життя молоді? В так, про яке писали М. Вітриченко, М. Толмазан, випадок з якого описав і я, обов'язково треба. Це ж прямий обов'язок дружинників, оперативників міліції.

На превеликий жаль, їх не побачиш там, де збирається багато молоді. Або обмежуються вони тим, що проходить за вечір раз чи два вулицею. В кращому разі заглянуть до залу, щоб відразу ж вийти звідти.

Доти, поки наша громадськість разом з міліцією не стане на шлях рішучої боротьби з таким «культурним відпочинком», серед молоді не викорениться примовка: «Тверезому на танцях робити нічого».

В. СОКОЛОВ.

м. Кіровоград.

А ЩО ЗРОБИВ ТИ?

Танцювальних майданчиків у Кіровограді чотири. Щосуботи і щонеділі я по чергово буваю на кожному з них. Це мій спокійний обов'язок.

Не дивно, що М. Вітриченко пішла танцювати саме під музику «Зозуля». Бо ж у Будинку культури, про який ідеться, умови для відпочинку молоді найкращі. Бо в усіх інших закладах просто грає оркестр і молоді танцює, як уміє. І ніхто з адміністрації цих закладів не подумає над тим, щоб навчити юнаків і дівчат гарно й правильно танцювати. Чи не тому підлітки перед тим, як піти на танці, заглядають в чарку? Філософія проста: захмеліє — не соромно.

Наприклад, місяць тому в жіночому туаліті Палацу культури імені Компанійця дівчата перебили дівчині перенісся. Навіщо, у вас виникли запитання: куди ж дивитись міліції? Скажу: вона патрулює поблизу Палацу культури і лише на прохання адміністрації появляється на танцях...

Тут слід повернутися до листів М. Толмазан та М. Вітриченко і спитати останню: що зробила вона особисто, аби припинити халяпство? Чому не влялася навести порядок у жіночому туаліті чи хоча б зпернутися до працівників міліції як постійно перебувають біля Палацу культури, або зрештою до адміністрації, як це зробив М. Толмазан?

Мабуть, легше писати, що серед відпочиваючої молоді не знаходиться сміливців, які б наважились на такий поступок, ніж самому встати за це. Скажете, не дівчата це діло? А навіщо вважувати білий — дівчаче?

На мій погляд, мало бути сміливцем. Треба не тільки протестувати в душі, а й показувати цю непримиренність своїми

конкретними діями. Не бути просто спостерігачем, а потім обурюватись на папері, а докласти всіх своїх зусиль для боротьби зі злом. Коли ж почуваш, що власних сил замало, звернися до інших. Адже молоді у нас хороша. Підтримає. Як правило, тих, хто псує нам настрої на вечорах відпочинку, одиниці! Так давайте створимо для них нестерпну обстановку! Чекає, що вони самі перевиховуються, марно.

Мені здається, за це повинні взятися районні комітети комсомолу: організувати й на танцях чергування оперативних комсомольських загонів, члени яких постійно провадять профілактичну роботу серед молоді, підключаючи, коли це потрібно, первинні комсомольські організації. А то що ж виходить?

Знову пошлюся на випадки за практики. Візьмемо клуб імені Горького в Лелеківці. Навіпідвально приміщення, слабке освітлення, на танцях панує атмосфера самоуправства. З адміністрації є лише касир і контролер — не керівники закладу культури веде вечір відпочинку, а відпочиваючі диктують оркестрові свою програму. Танцюють хто як хоче.

Палат хто де може. А що ж члени райкому комсомолу? Скільки разів не приїздив, так і не бачив їх.

Та що говорити про Лелеківку? Палац культури імені Компанійця давно вже перетворився у велику курілку. Від диму з одного кінця залу в інший не примиренність своїми

немає. Про це свідчить хоча б те, про що я розповів на початку. І це — під боком у Ленінського райкому комсомолу.

Порівняно з іншими місцями відпочинку Будинку культури на Новомиколаївці вищий від усіх похвал. Тут проводять не просто танці, а вечори відпочинку. Іх постійно відкриває і закриває сам директор В. П. Журавльов. Часті конкурси на краще виконання народних танців. Переможцям вручають призи. Продумано й відпочинок між танцями. Словом, роботу налагоджено як слід.

Вважаю, що справа не в будинках культури, а в людях, які їх відвідують, тобто в нас із вами. Чи не час від обурення атмосферою, яка з нашої ж вини панує на танцювальних майданчиках, перейти до пошуків причин, що примушують молоді не поважати саму себе? Чим це викликано? Чи не бажанням переключитись від відповідальності на плечі когось іншого: міліції, комсомолу, дружинників, оперативників, аби не мати з цим справи самому? А хто ж наведе порядок на танцювальних майданчиках, у будинках культури, як не ми самі?

Марно чекати, надіятись на когось. Самим треба наслідитись. Хуліганів, бешкетників, любителів випити не так і багато. І як чому ж ми дозволяємо їм порушувати?

С. ГОНЧАРЕНКО,
командир підрозділу
Кіровоградського міського відділу внутрішніх справ.

ЗНАННЯ? А НАВІЩО?

Ми вже друкували перші відповіді читачів на листи («Молодий комунар» за 1 березня), тож ви могли зрозуміти, наскільки вони різні.

Покін що більшість читачів, які написали до редакції, сходиться на одному: без широкіх знань сьогодні важко знайти своє місце в житті. «Не забувай, що, закінчивши школу, тобі доведеться працювати з людьми знайомими. І якщо ти не дістав знань у школі, то дуже довго почуватимеш себе «є» в своїй тарілці», — поки не поповниш їх уже за рахунок власних помилок», — пише Вячеслав БОЙКО зі Світловодська. «Життя робітника — це тільки деталі, а й кіно, театр, участь у управлінні виробництвом, державою. Для всього цього потрібні знання. І найкраще опанувати їх основи в школі».

Думка Леоніда ДМИТРИШЕНКА із села Данилівка Балаки Ульєвського району. Але найширше позицію цієї категорії читачів розкрито в листі В. Д. МАТРУНЕЦЬКОГО, заступника директора Кіровоградського технічного училища № 6. Наводимо його з деякими скороченнями:

Сьогодні двадцять п'ять років, як держава доручила мені виконувати і навчати тих, що приходять до нас після закінчення восьмого й десятого класів.

Мої випускники (мої, бо кожний з них забирає із собою щось від мого власного «я», від моїх знань, або частинку моєї душі) — це слюсарі, електрики, токарі, теслі. Їх багато, адже наше училище за післявоєнні роки випустило понад вісім тисяч спеціалістів для народного господарства. Долі їхні різні. Одні з них займають високі пости в науці, інші — на керівних посадах у промисловості, а багато хто перебуває в лавах його Величності робітничого класу — класу, який є і буде головною опорою Радянської держави. Минали роки, багато що змінилось. Ставали дорослими, мужніли випускники, у

(Закінчення на 4-й стор.).

ДУХОВНІСТЬ КАМЕНЮ І ЗШИТКА

З 1 березня цього року набрав чинності Закон «Про охорону і використання пам'яток історії та культури», прийнятий п'ятою сесією Верховної Ради СРСР дев'ятого скликання. Наш кореспондент звернувся до вченого секретаря правління обласної організації Українського товариства охорони пам'яток історії та культури В. КРАМАРЕНКА з проханням розповісти про значення цього нового законодавчого акту.

— Пам'ятники історії та культури, — сказав він, — уявляють собою колективний досвід народу і його талановитість. В основу радянського законодавства про культурну спадщину покладено ленінські ідеї культурного будівництва і монументальної пропаганди.

Ініціатором прохання і пропаганди історико-культурного потенціалу радянського народу — один із безсмертних заповітів В. І. Леніна. Досить сказати, що тільки в перший рік свого існування Радянський уряд видав двадцять декретів, постанов і розпоряджень за підписами В. І. Леніна, котрі мали на меті посилення охорони пам'яток історії та культури. Новим значимим вкладом у всенародну справу збереження і збагачення історико-культурної спадщини є Закон СРСР «Про охорону і використання пам'яток історії та культури». В ньому набули дального розвитку ленінські постанови про радянську культуру, вдосконалено законодавчі акти та урядові рішення про пам'ятники минулого й сучасного нашої країни.

— Якій найсуттєвішій положення нового Закону!

— Значно збільшено кількість пам'яток, котрі підлягають охороні. Донедавна до категорії історико-культурної спадщини належали головним чином так звані нерухомі об'єкти. Тепер же в це поняття включено також місця і предмети, пов'язані з історичними подіями в житті нашого народу, з розвитком суспільства і держави, релігійно-матеріальної і духовної творчості, що становлять наукову, історичну, художню цінність. Це, зокрема, рукописи, різні документи, музичні ноти, давні монети, старовинні побутові речі, прикраси, різні культові предмети.

Новий Закон передбачає державний облік усіх пам'яток історії та культури, а чий власності чи відання вони перебувають. Це дасть змогу, наприклад, упорядкувати діяльність колекційерів України. Закон не тільки бере під захист все те цінне, що залишилось нам час, а й передбачає його експлуатацію. Адже пам'ятники — це тільки об'єкти суто наукових досліджень. Усі ці свідчення мають сприяти зростанню народної освіти, культури, комуністичному вихованню трудящих, особливо молоді. Додам також, що на збереження і реставрацію пам'яток історії та культури держава виділяє великі кошти. Згідно з новим Законом ідентифікація пам'яток історії та культури здійснюється шляхом встановлення пам'яток історії та культури, які тією чи іншою мірою пов'язані з охороною або використанням об'єктів, що становлять історико-культурну цінність.

— Кілька слів про історико-культурні пам'ятники нашої області.

— Загалом на території області охороняється державою 1445 пам'яток історії та культури, всім з яких — загальносоюзного і чотири — республіканського значення. До числа об'єктів, включених у загальносоюзний реєстр, належать пам'ятники В. І. Леніна та С. М. Кірова в Кіровограді, bustи двох Героїв Радянського Союзу наших земляків П. К. Ковшового, О. Ю. Мазуренка, двічі Героя Соціалістичної Праці О. В. Гігалова, садиба і меморіальний музей І. К. Карпенка-Карого «Хутір Надія», могила героя Вітчизняної війни 1812 року генерала М. М. Раєвського з церквою-усипальницею в селі Розумівці Олександрівського району, а також Чорноліське городище під селом Богданівкою Знам'янського району. До категорії пам'яток республіканського значення віднесено військово-меморіальні кладовища в Кіровограді й Олександрії, пам'ятник Канізькому повстанню, Тясминське городище VIII—VII століть до нашої ери біля Великої Андрушівки Світловодського району.

(Закінчення.
Поч. на 3-й стор.)

колишніх дітей появилися свої діти. Але одне залишалося незмінним — потяг до знань. Причини, що породили його, різні, та всі вони викликані законом, ім'я якого — необхідність.

Тепер спробуємо відповісти на запитання анкети, розібратися в них.

У ЯКІЙ МІРІ ПОТРІБНІ ЗНАННЯ, ЗДОБУТИ В ШКОЛІ?

Наше життя проходить у спілкуванні з іншими людьми, ми — члени великого людського суспільства. Не думаю, що молоді люди, які слабо розбираються в науках, котрі вивчалися в школі, почуватиме себе «зручно». Приклади? Будь ласка.

При вступі до училища відбувається співбесіда. Запитання: як співвідношення між метром, міліметром, мікрономом? (абітурієнт — майбутній токарь). І хоча позаду — де-

сять років школи, відповідь досить туманна. А майбутньому токареві треба знати не тільки таблицю множення, а й тригонометрію, і навіть елементи вищої математики. Спробуй-но самостійно розрахувати кут нахилу при обточуванні деталі, що має певну кривизну! А налагодити токарний верстат на потрібний режим різання? Таких «а?» —

ЗНАННЯ? А НАВІЩО?

тисячі, на них можна відповісти тільки три: учись на знаннях, здобутих у школі. Технічне училище за короткий строк навчання фізично не спроможне заповнити всі прогалини, допущені в школі.

Зварник — спеціальність, гідна поваги. Це він тримає на кінчику свого електрода вогник, що може теорити багато — від звичайних паливних баків до корпусів космічних ракет. А скільки повинна знати людина, яка вибрала собі спеціальність зварника! Адже в кожному окремому випадку їй потрібно не просто володіти технікою зварювання. Технологія, яку запропонував від-

діл головного технолога, може виявитися неефективною, якщо зварник помиляється, вибираючи тип марку електрода. Тут знову шкільні знання — фізика, хімія, електротехніка. І в зовсім комічному становищі опиниться учень —

ЧИ ПОТРІБНІ НОВІ ЗНАННЯ? ЯКІ?

«Знати потрібно не так уже й багато», — це слова Григорія К. Чи так це?

Токарь, фрезерувальник, газозварник заробляють

вчас елементів логіки. То як, Григорію, потрібні нові знання?

Тепер друга частина запитання — які? Твої послання на матеріальні вимоги інженерів упираються в ділову кваліфікацію, а вона, як відомо, прямо залежить від обсягу практичних навиків і теоретичних знань. Державна кваліфікаційна комісія, коли призначає тарифний розряд, аналізує не тільки те, що МОЖЕ спеціаліст, а і його розумовий багаж, тобто те, що він ЗНАЄ. Адже від цього залежить грамотність вирішення виробничих питань, що стосується не тільки його робочого місця, а й усієї держави, цеху, всього підприємства. Для цього потрібні не якісь уривчасті знання, а комплекс їх: електротехнологія, технологія виробництва, економіка виробництва, політехнологія, знання передових методів праці, наукової організації. Відповідь на запитання «які?» не може бути однозначною. Людина нашого, радянського суспільства повинна бути всебічно розвинутою, бути в курсі всіх новінок технічного прогресу, бути в курсі економічного й політичного життя країни.

ДЕ Б ВИ БАЖАЛИ ВЧИТИСЯ?

Це запитання запропонувала газета своїм читачам. З ним же ми, працівники системи профтехосвіти, щороку звертаємося до

вас, представники нашого молодого покоління.

І ось тут стає сумно, бо всім часто в школах можна почути: подумай, ПТУ! Ми будемо інженерами, лікарями, педагогами і, звичайно, космонавтами. Широко кажуть: у добру путь! Вступайте, вчіться, закінчите вузи і прийдіть в школи, лікарні, на заводи. Але не забувайте: на вибраному вами шляху ви не повинні стояти нігцем за тих, хто працював до вашого приходу. А для цього вам потрібно готувати себе до майбутньої професії задалегідь.

І, нарешті, що порадиати вам, дорогі старшокласники?

Огляньте навколо. Наша країна — це шоста частина земної кулі. 250 мільйонів радянських людей звершують великий трудовий подвиг, рівного якому немає у світі. БАМ, КамАЗ, десятки тепло-, гідро- та атомних електростанцій, осушення боліт, обводнення пустель, освоєння космосу, операції на серці, створення необхідних добрих для політ, надзвукових лайнерів і тиходійних агрегатів колгоспних полів. Усе це створили ми, старше покоління. Тепер же вручаємо все у ваші руки, молоді. Вибирайте. Від вас залежить наше майбутнє.

Обласний огляд колективів фізкультури по впровадженню комплексу ГПО

СПОРТ І ПРАЦЯ — ПОРУЧ

ЗНАЧЕННЯ і результати впровадження нового комплексу ГПО, на мою думку, можна зумовити трьома аспектами. Перший з них — залучення до занять фізкультурою і спортом усіх верств населення, перетворення його руху з масового увеселяючого в рух з масового увеселяючого. Із застосуванням нового комплексу чітко поставлено завдання, справа стала на нові рейки, визначилися нові висоти, до яких має йти кожна фізично здорова людина віком від 10 до 60 років і старше. Підвищилася відповідальність господарських керівників, партійних, профспілкових, комсомольських організацій за розвиток фізкультури і спорту.

Для кваліфікації роботи по комплексу ГПО в нас на підприємстві створено комісію, яку очолює помічник директора заводу по побуту М. І. Козиниць. Така ж комісія працює у цехах і відділах. У зв'язку з тим, що більшість заводчан не могла відразу скласти нормативи, ми створили десятки навчальних груп. Заняття в них проводять італійські фізкультурні працівники, інструктори-методисти виробничої гімнастики, громадські активісти, які пройшли спеціальну підготовку.

Велику увагу приділяємо асистентно-пропагандистській роботі. В цехах і відділах — стенди, плакати, що розповідають про значення регулярних занять фізкультурою в житті людини, про спортивні досягнення колективу тощо. Немалу роль відіграють спеціальні бесіди, лекції. В них йдеться про розвиток фізкультури і спорту в країні, про їх вплив на працю, значення фізичного загартовування організму. Заслужовує уваги така практика: краєві акції, бесіди пишуться на магнітофонні плівку, а потім транслюються по заводському радіо.

Розвиток фізкультури і спорту, впровадження комплексу ГПО стали у нас невід'ємною частиною виробничої діяльності металургів. Щомісяця на оперативних нарадах начальників цехів заступник голови ради колективу О. І. Пахомкін повідомляє про результати підготовки значківців ГПО, про масово-оздоровчі заходи, роботу груп загальнофізичної підготовки. Одночасно з іншими показниками виконання завдань по розвитку

фізкультури і спорту ми враховуємо при підбитті підсумків соціалістичного змагання між цехами та відділами.

Практичні результати позитивно зростають. Якщо в рік запровадження комплексу було підготовлено 160 значківців ГПО, то минулого року — близько 600. За п'ять років значківцями стали понад 2100 робітників та службовців.

Ми вважаємо, що успішно виконуємо завдання по залученню заводчан до занять фізкультурою і спортом. І це позитивно впливає на здоров'я людини, її фізичний тарт. А коли людина здорова, фізично загартована, вона й трудиться краще. Тут — приклад впливу фізкультури на результати праці, що є головним девізом нового комплексу «Готовий до праці».

Можна навести багато прикладів із життя виробничих підрозділів, які свідчать про те, що праця і фізкультура — невід'ємні, йдуть поруч, доповнюють одне одного. Близько півроку тому на заводі була організована бригада плавильників каландера ордену Леніна В. П. Фурса за три з половиною роки занепокоїла дев'ять п'ятирічків. Останні з перших на заводі всі члени бригади стали значківцями комплексу ГПО.

А ось зміна комуністичної праці, очолювана почесним металургом С. Г. Коваленком. Фізиком у колективі — старший плавильник М. К. Шенк, який шість років тому заочно закінчив факультет фізичного виховання Кіровоградського педагогічного інституту. Він сам захоплюється волейболом, баскетболом, легкою атлетикою, плаванням, є володарем золотого значка комплексу ГПО. У зміні — 30 трудівників, 28 із них склали норми на значок ГПО, в тому числі дев'ять — на золотий. Серед володарів золотих значків — плавильники Анатолій Ерещенко, Галина Попкова, Станіслав Косташ, Олексій Віскан, Валентина Товченко.

Склали норми на значок, робітники продовжують займатися фізкультурою і спортом. Досить сказати, що дев'ять хлопців із зміни — в складі футбольної команди цеху, шістьох виступають за цехову баскетбольну.

Звання колективу комуністичної праці говорить само за себе. І все ж нагадаю про трудові здобутки зміни С. Г. Коваленка. План минулого ро-

ку вона виконала 7 листопада, всім раві виходила переможцем внутрішньохозового змагання, підсумки якого підбивають щомісяця. Передові металурги зобов'язалися завдання двох років п'ятиріччя виконати до 1 жовтня наступного року. Як тут не сказати, що спорт і праця — поруч!

Майже кожна людина, чим би вона не займалася, прагне до найбільшої досконалості. І в праці, і в навчанні, і в мистецтві... І у фізкультурі та спорті. Добившись одного результату, фізкультурник, спортсмен прагне поліпшити його. Так — без кінця.

І ось тут — мова про третій аспект значення нового комплексу ГПО. Коротко його можна характеризувати так: від масової, всебічної фізкультури — до високої спортивної майстерності. Але цього важко досягти без доброї, сучасної спортивної бази.

Справжньою нашою гордістю став збудований поруч заводського стаціонару Палац спорту. В ньому — плавальний басейн, ігровий зал для баскетболу, волейболу, ручного м'яча, тут — шахово-шашковий клуб, зал важкої атлетики, бігова доріжка для легкоатлетів.

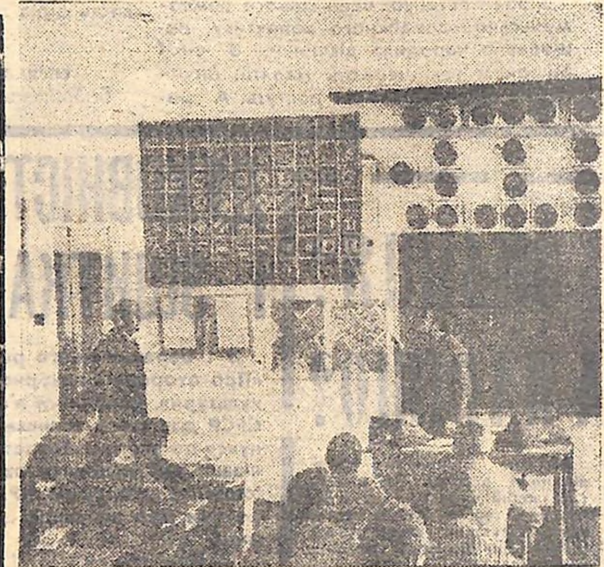
З шостої ранку по 11 годину вечора панують пожвавлення в Палаці спорту. Юнаки і дівчата складають норми ГПО, піднімають спортивну майстерність. Щодоку тут проводяться заводська спартакіада, майже всі місцеві змагання, багато обласних... Лише плавальний басейн щодня відвідують понад 400 чоловік.

І поступово зростають показники спортсменів-металургів. Вони є переможцями з більшості видів спорту серед колективів фізкультури обласної ради товариства «Авангард». Збірну команду обласної ради, яка стала чемпіоном обласних змагань з багатоборства ГПО в 1975 і 1976 роках, укомплектовано в основному із спортсменів заводу чистих металів. Наші плавці — чемпіони області, футболісти — фіналісти розіграшу кубка області минулого року.

Передік спортивних досягнень можна продовжити і все ж ми вважаємо себе в боргу перед великим спортом. Настав для нас час виходити на республіканську арену, готувати своїх майстрів спорту. Певний, що успіх і тут прийде.

В. МАШКО.

голова заводу профспілки Світловодського заводу чистих металів.

Бобринська автошкола ДТСААФ вважається однією з кращих в області. Тут працює дружний колектив, здатний розв'язувати найскладніші завдання підготовки спеціалістів для народного господарства.

Неабиякий авторитет має в школі майстер-наставник Віталій Григорович Яновський. Кожен третій поїзд у Бобринці — його вихованець. У 21 святкування 50-річчя ДТСААФ В. Г. Яновського і його колеги нагородили ювілейним «Почесним знаком ДТСААФ СРСР».

Велику увагу в школі приділяють навченню правил безпеки руху. Тут діють автоматичні тренажери, на яких курсанти набувають навиків водіння автомобіля в умовах, наближених до виробничих.

В. Г. ЯНОВСЬКИЙ почесне курсантство Анатолія САВЧУКА було в капітані автомобіля ЗІЛ-130.

На заняття по вивченню безпеки руху

Фото П. АРЧКОВА.

ДРУЗЬК

Продовжується передплата на нашу газету. Повідомте про це тих, хто ще не передплатив «Молодого комунара».

Газета — ваш добрий друг і порадник. Передплату можна оформити на пошті, в агентствах «Союздруку», а також у листнош.

Т. в. о. редактора М. СЕМЕНЮК.

Наша адреса і телефони

316050, ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград. Газета публікується на українському мові.

Друкарня ім. Г. М. Дмитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінка, 2.